

[Drachmann.]

fuldt fastlagt, kan man gaa ind i denne Sag og turde tage sit Ansvar for at gaa ind i den. Vi ønsker gennem et Udvalg her i dette høje Ting at tilrettelægge Arbejdet herfor og i øvrigt at faa belyst de mange, mange Uklarheder, som det forekommer os er til Stede i Forbindelse med denne Konvention, vi her i Dag behandler.

Jesper Simonsen: Det ærede Medlem Hr. Drachmann har fuldkommen Ret i, at vi her beskæftiger os med et af Tidens allerbetydningsfuldeste og allervanskeligste Spørgsmaal. Det er meget betydelige Interesser i Folkens Liv og økonomiske Virken, det drejer sig om, og vi ved jo saavel fra Debatterne, der føres herhjemme, som naturligvis i forstærket Grad Debatterne, der føres i Udlandet, hvor store Interesser der her staar paa Spil, og hvor stærkt de gør sig gældende. Den Tid, Europa eller Verden, kan man sige, har gennemlevet efter Verdenskrigen, har jo Gang paa Gang givet Landene Lejlighed til at beskæftige sig med Toldspørgsmaal. Man har af Grunde, som foregaaende Talere har berørt her i Dag, ret hyppigt grebet til det Middel, som Toldforhøjelser er, grebet til dem selv i Situationer, hvor man vel ikke har været blind for det tvivlsomme Gode, der ligger i saadanne Toldforhøjelser, set paa længere Sigt, men som Nødmidler har man undertiden tyet til dem, og Verden er derigennem drevet ind i en Udvikling, som maatte forurolige. Det er ogsaa en let iagttagelig Ting, at disse foruroligende Forhold, der saaledes er kommet til Stede, har paakaldt Opmærksomhed. Gang paa Gang har man beskæftiget sig med Spørgsmaalet, og mange advarende Røster er hørt, men Problemet har været saa vanskeligt at tage fat paa, at man meget vel forstaar, at det har kunnet tage Tid, før man kom til at beskæftige sig med det paa en saadan Maade, at man kunde vente positive Resultater deraf. Nu staar vi jo imidlertid i Dag overfor et positivt Resultat af de Bestræbelser, som er udfoldet i Retning af at sætte en Grænse for den Udvikling, Europa har været inde i.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann havde megen Kritik overfor det foreliggende Resultat, megen Kritik baade i Henseende til Detailbestemmelser og i Henseende til den Svaghed, som efter det ærede Medlems Opfattelse hæftede ved Resultatet. Jeg vilde næsten være mere tilbøjelig til at undres over, at det i det hele taget er lykkedes at komme til et Resultat, som

dog har en ikke ringe Betydning. Naar det ærede Medlem Hr. Drachmann kritiserede saa stærkt Svagheden og den ringe Betydning af Resultatet, saa staar det jo i ret stærk Modsetning til det ærede Medlems Kritik af Resultatet i Retning af, at dets Følger skulde være for betydelige og efter det ærede Medlems Mening vel for skæbnsvangre for den Politik, Danmark kunde faa Brug for at føre. At man fra konservativ Side ser med betydelig Utilfredshed og Uvilje paa, at der sættes Bom for Toldpolitik, er jo ganske forstaaeligt, det kan ikke overraske nogen, og derfor er der maaske ikke megen Grund til at opholde sig synderligt ved den stærke Imødegaaelse, som fremkom fra det ærede Medlems Side. For vil man fremad paa den Vej, som det efter det ærede Medlems Udtalelse er nødvendigt at betræde, hvis ikke Europa skal blive distanceret i Verdenssamfundet, ja, saa maa man jo søge at komme til Forstaaelse om et Udgangspunkt for det positive Arbejde. For resultatløse Konferencer og tykke Betænkninger uden Vedtagelse af noget, det bringer jo ikke Verden et eneste Skridt fremad. Man maa forhandle sig til Rette om Vedtagelser, der kan danne Udgangspunktet for det videre Arbejde, som skal gøres, og det er jo det, man har gjort gennem de Forhandlinger, der har ført til Affattelsen af den Konvention, vi her staar overfor. Man kunde snarere overraskes over, at det virkelig er lykkedes i det hele taget at lægge et Baand paa det overmaade nervøse og kildne Væsen, som disse Toldspørgsmaal jo er i Nutiden.

Ser vi saa endelig paa det Spørgsmaal, som her foreligger til Afgørelse, om Danmark skal tiltræde denne Konvention eller ikke, saa er der for mig ikke nogen Tvivl om, at Danmark bør tiltræde. Det, Danmark ofrer ved at tiltræde Konventionen, det er efter mit Skøn ikke saa betydeligt, som det ærede Medlem Hr. Drachmann vilde gøre det til. Vi ofrer kun Adgangen til en Politik, som der er et overmaade stort Flertal i Danmark for alligevel ikke at ville slaa ind paa. Hvis man endnu, som de Konservative maaske gør, tror paa, at Danmark skulde slaa ind paa en virkelig Toldpolitik, saa ofrer vi jo noget. Men naar tre Partier i Danmark har stillet sig fast paa det Standpunkt, at en saadan Politik burde Danmark ikke gaa ind i, er det Offer, Danmark bringer, ikke nær saa betydeligt, som det ærede Medlem Hr. Drachmann vil gøre det til. Derfor kan vi